

Любчо. Мамо, пустни ме, моля ти се...

Майката. Не, не. Ти Кольо, иди да играеш самъ. Любчо после ще дойде. (Кольо излиза недоволенъ). Изпий си млѣкото, а пъкъ азъ ще попрескоча за малко до съседитѣ. (Излиза).

Любчо. Колко ме е ядъ, гдето не ме пушна мама! Азъ страшно много обичамъ да играя съ Коля. Той винаги измисля нѣщо смѣшно.

Кольо (провира си главата презъ прозореца). Любчо, излѣзъ, догдето я нѣма майка ти!

Любчо (като се колебае). Искамъ, ама не смѣя. Какво ще каже тя?... Не, ще дойда! (Гребва си шапката въ ржка. На вратата се сблъсква съ майка си).

Майката. Кжде? (Любчо мълчи). Какво е туй отъ тебе? Искаше скришомъ да избѣгашъ? Добре си намислилъ, нѣма какво да се каже. Скоро да си изпиешъ млѣкото. (Кольо избѣгва. Любчо плаче).

Любчо. Защо не ме пушна? Ти не си добра, ти си лоша...

Майката. Помисли само, Любчо: ти още не си научилъ уроцитѣ си, а пъкъ искашъ да играешъ. Така не бива. Трѣбва всичко да се върши съ редъ. Трѣбва да се слушатъ по-голѣмитѣ.

Любчо. Азъ не искамъ да слушамъ!

Майката. Тогава, когато порастнешъ ти и имашъ свои деца, нека и тѣ не те слушатъ. (Любчо се замисля). Стига си плакалъ толкова. Хайде, залавяй се за уроцитѣ си.

Любчо (взима си книгитѣ. Мълчание). Мамо!

Майката. Какво?

Любчо. Нали майкитѣ по-добре знаятъ, какво трѣбва да правятъ децата?

Майката. Разбира се, детето ми. (Мълчание. Любчо си учи уроцитѣ, а майката шие).

Любчо. Свършихъ!

Майката. Тогава иди на фурната за хлѣбъ. Но гледай да се върнешъ по-скоро.

Любчо. Добре. Ей сега. (Излиза).

Майката. Добро момче е моятъ Любчо, но е